

Flyktningpolitikken i EU lar statene skrive fra seg ansvar

Vedtatt av Ungdom mot EUs landsmøte 2019

EU har i langt tid lovet lovendringer som skal føre til en rettferdig behandling av Europas flyktninger. I Juni 2018 diskuterte EU-toppmøtet flyktningkrisen, og hvordan kvoteflyktninger skulle fordeles mer rettferdig mellom medlemslandene. I stedet landet de på en modell der beskyttelsen av EUs felles grenser, kom foran flyktningenes beskyttelsesbehov.

I 2016 inngikk EU en avtale med Tyrkia som skulle lette trykket av flyktninger til Tyrkia og Hellas. EU skulle påta seg det finansielle ansvaret for retur av flyktninger fra Hellas til Tyrkia, mot at andre EU-land tok imot Syriske kvoteflyktninger som til da hadde sittet i flyktningleirer i Tyrkia. Til tross for at EU lovet å utdrive flyktninger på en human og etisk måte har de gang på gang inngått avtaler som trekker i motsatt retning og forverrer situasjonen for flyktningene.

Når flyktningene er stoppet fra å krysse EUs grenser, er det lett for EUs innbyggere å glemme dem. I 2015 og 2016 var det nyhetssaker hver eneste dag om flyktningkrisen. Flere folk fra Nord-Europa reiste ned til leirene i Hellas for å hjelpe til med penger, klær og mat. Nå i 2019 er det nærmest radiostillhet og det ser ut til at Europa har glemt flyktningene, selv om krisen er like aktuell. I den greske flyktningleiren Moria på Lesbos bor det nå ca. 6000 flyktninger. Det er kun en matstasjon som skal brødfø dem alle. Vannet de bruker til klesvask er iskaldt, og de sanitære forholdene er uverdige. En flyktning i Moria-leiren må beregne at det går fire år før asylsøknaden deres i det hele tatt blir vurdert. I disse fire årene er det forventet at flyktningen skal bo i leirer som Moria-leiren, hvor matkøene strekker seg så langt at de som havner bakerst ikke får mat, hvor det stadig bryter ut slåsskamper, og hvor små barn tilbringer sine første måneder i plastkasser, egentlig ment for frukt og grønt.

Det er denne ordningen EU kjemper for å beholde. En ordning som har som mål, ikke å beskytte og hjelpe flyktninger, men å beskytte unionens grenser gjennom å hindre "ulovlig" innvandring. EU har redusert innvandring med 90%, men flyktningkrisen er langt fra over. Avtaler som Dublin-avtalen har ført til at det er de rikeste landene innenfor Schengen som er beskyttet fra flyktningkriser, gjennom å tvinge flyktninger til å søke asyl i det første landet de kommer til. For mange vil dette enten være Hellas, Italia eller Spania. I 2015 så vi at trykket av flyktninger førte til flere økonomiske problemer i land som allerede er på kanten av økonomisk ruin.

Det er likevel ikke EU som bestemmer hvor mange mennesker som til enhver tid er på flukt. Konsekvensen av disse avtalene blir ansvarsfraskrivelse, og flyktninger som ender opp fanget over lengre tid i uverdige forhold.